

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P., s. r. o.**, so sídlom v B., P., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou F. P., s.r.o., so sídlom v B., G. IČO: X. proti povinnej **M. H.**, bytom R. B. č. X. **o vymoženie 223,06 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 12 Er 224/2003, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 CoE 65/2013-58 z 20. mája 2013, takto

r o z h o d o l :

- I. Konanie o odvolaní oprávnenej **z a s t a v u j e**.
- II. Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- III. Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a**.
- IV. Povinnej **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rožňava ako súd exekučný uznesením č. k. 12 Er 224/2003-21 z 29. novembra 2012 rozhodol o zastavení exekúcie, vedenej na základe notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia. Vychádzal zo zistenia, že predmetný exekučný titul bol vydaný na základe plnomocenstva, ktoré povinná udelila advokátovi Mgr. T. K. v predtlačí zmluvy o úvere, uzavretej s oprávnenu, ktorú zmluvu súd posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Okresný súd poukázal na to, že pokiaľ povinná chcela, aby jej bol poskytnutý spotrebiteľský úver, bola nútená podpísať vyššie uvedené plnomocenstvo, ktorého obsah nemohla ovplyvniť. Následne Mgr. K., konajúci prostredníctvom advokátskeho koncipienta, uznal pred notárom v mene povinnej jej dlh voči oprávnenej a zároveň súhlasil s tým, že notárska zápisnica bude použitá ako exekučný titul. Podľa názoru okresného súdu je splnomocnenie pre Mgr. K. koncipované veľmi široko a všeobecne tak, aby splnomocnená osoba mohla na jeho základe uznať záväzok, ktorého vznik či konkrétnu výšku nebolo možné v čase podpisu zmluvy predpokladať. Spotrebiteľ sa

tým vzdal práva neuzať záväzok, ktorý prípadne vznikne až v budúcnosti. Ďalej okresný súd poukázal aj na rozpor záujmov povinnej a jej zástupcu (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka), vyplývajúci z toho, že zástupcu povinnej vybrala, resp. priamo určila v predtlačenej zmluve oprávnená a vybraný advokát zastupoval oprávnenú v iných súdnych sporoch. Právny úkon – vyhlásenie pred notárom – urobený Mgr. K. ako splnomocnencom povinnej je v dôsledku uvedeného neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka), nakoľko odporuje zákonu aj dobrým mravom a bol vykonaný na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Preto súd exekúciu zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. a/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením č. k. 11 CoE 65/2013-58 z 20. mája 2013 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov – ďalej aj „O. s. p.“). Ďalším výrokom zamietol návrh oprávnenej na prerušenie konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že predmetná notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože neobsahuje nepochybný a relevantný prejav vôle povinnej splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na vykonanie vyhlásenia v jej mene. Poukázal na to, že výber splnomocnenca oprávnenou nedáva dostatočnú záruku, že splnomocnenec bude zastupovať záujmy povinnej. Vyjadril názor, že oprávnená si tohto zástupcu určila za tým účelom, aby presadzoval a obhajoval jej záujmy, ktoré sú v protiklade so záujmami povinnej. Existujúci rozpor záujmov medzi zástupcom a zastúpenou povinnou vylučuje možnosť vzniku platnej dohody o plnomocenstve. Keďže povinná platne nespĺnomocnila Mgr. T. K. svojím zastupovaním, Mgr. K. nebol oprávnený v jej mene uznať záväzok z úveru, ani splnomocniť na spísanie notárskej zápisnice svojho koncipienta. Predmetná notárska zápisnica neobsahuje prejav vôle povinnej o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou, preto nemôže byť exekučným titulom voči tejto osobe.

Návrh oprávnenej na prerušenie odvolacieho konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, odvolací súd zamietol s odôvodnením, že v danom prípade nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti únieového práva.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach - vo výroku zamietajúcom návrh na prerušenie konania - podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podala oprávnená tiež dovolanie, v ktorom uviedla, že súdy: 1. rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O. s. p.), 2. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 3. oprávnenej odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 4. sa v konaní dopustili inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), najmä nesprávne zistili skutkový stav, nevykonali náležité dokazovanie, 5. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

Oprávnená v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bola už účastníčkou konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade, podala odvolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Najvyšší súd SR konanie o jej odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia z 19. februára 2014 sp. zn. 1 OboE 6/2013, zo 16. apríla 2014 sp. zn. 1 OboE 92/2013, z 23. septembra 2014 sp. zn. 1 OboE 113/2014, zo 14. októbra

2014 sp. zn. 1 OboE 178/2014, zo 16. decembra 2014 sp. zn. 1 OboE 153/2014) s tým, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom k tomu, že funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávnenej nie je daná, Najvyšší súd SR konanie o odvolaní zastavil (ust. § 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podala včas oprávnená, zastúpená v súlade s ust. § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť rozhodnutia z 22. augusta 2013 sp. zn. 4 Cdo 24/2013, z 21. augusta 2013 sp. zn. 5 ECdo 40/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2 ECdo 63/2013, z 9. júla 2013 sp. zn. 4 Cdo 326/2012 a z 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 34/2013, na ktoré Najvyšší súd SR v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému

ho zákon pripúšťa a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť, predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou – vid' konania vedené na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 1 Oboer 182/2013, 1 Oboer 291/2013, 1 Oboer 216/2014, 1 Oboer 235/2014, 1 Oboer 258/2014 a 1 Oboer 277/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle ust. § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

IV. Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnej trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jej dovolaní vzniklo procesne úspešnej povinnej právo na náhradu trov konania proti oprávnenej, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR nepriznal povinnej náhradu trov týchto konaní, lebo povinná nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 14. apríla 2015

JUDr. Juraj S e m a n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová